

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου.)

Η Λαμπρίαινα νόμιση στην άσχη πόρτα θά ήτανε κωμικά γάτα. Μά σέ λίγο ακούστηκαν καθ' αρά, πατήματα, αλαφρά πατήματα ανθρώπων που φουβιάται μόν τών ακούσιων και περπατάει στις άκρες τών ποδιών.

Η Λαμπρίαινα έννοιωσε τά γονατά της νά λινούνται. Δέν ήταν βέβαια ούτε ή μαγειρίτσα ούτε ή μικρή ύπερήτοια. Αδτές κομμόντουσαν άκόμα. Ούτε και κανένας κλέφτης θά τοίμουσε νά μη ή τέτοια ώρα στο σπίτι. Τότε ;... Τότε... Μά δέν τοίμοσε νά συμπληρώσει τή σκέψη της. Έβγαλε τή χείρ της στην καρδιά του πήγαινε νά στάσει άπ' τούς χτύπους και σπρώχθηκε δοθή. Ήταν τόσο ταραχμένη, πού άν δέν χωράτοσαν άπ' τά έπιπλα, άν δέν άκούμπουσε στους τοίχους, θά σοφιάτοσαν κάτω...

Άρπυσε τις παντοφλές της στην πόρτα της κάμαρας της και κινήθηκε έπιπόλητη, γιά νά μόν κινή θόρυβο...

Περνώνας άπ' την κάμαρη της Ρόζας άνοιξε κ' έφρεξε μιά ματιά μέσα. Τρομάρα της !... Μεγαλόδυνασε Θεέ !... Καλά τ' άποψάστηκε... Η Ρόζα... ή Ρόζα δέν ήταν έκει, δέν έρρεστοσαν στο κρεβάτι της. Κι' ό θόρυβος κάτω είχε σταματήσει πιά...

Η Λαμπρίαινα λαχάρωσε. "Αν ήταν άσχη πιά !... "Αν είχε βγή στον κήπο κ' είχε φύγει ;... Αλαλιασμένη, μισοτρελλή, έτοιμη ν' άσχη ή ν' ξεφρονίσει, έφρεξε κάτω. Η μεγάλη πόρτα ήταν κλειστή, άπαρηγομένη γερά. Γύρισε τότε κ' έφρεξε στην κοιλία. Μόλις έφτασε έκει, αντίκρισε τή Ρόζα άνεδοσμένη στο παράθυρο, έτοιμη νά τ' άρασκελίσει και νά κατέβη στον κήπο.

Άρπυσε τότε ένα σκούπιμο τρομάρας, γύμνησε προς τ' άκρες της Ρόζας, την άρπυσε και με τά δυο της χέρια και την κράτησε σφιχτά έπάνω στο στήθος της.

Η Ρόζα προσπαθώντας νά κατέβη στον κήπο δέν είχε κατάλαβη τή μητέρα της. Κ' έτσι πού την είδε έξαφνα μπροστά της, μαγίμωσε, άσπασε. Τό μικρό βάλισμά της έφρεγε άπ' τή χείρ. Δέν μπορούσε ούτε νά μιλήσει...

Η Λαμπρίαινα σοφιάστηκε σέ μιά καρφέλα κ' άρπυσε νά κλάψη. Δέν είχε πιά δύναμη νά σέ πιστέ. Ό πόνο της ήταν μεγάλος, τ' άπαύσιονό την έβγαζε...

Έτσι λοιπόν ήθελε νά την άρπυσει και νά φύγει τ' άπ' τήν, ή Ρόζα της, πού τόσο την αγαπούσε !...

Έτσι θά ντροπαύτοσαν και θά έκλεινε τ' όσπι της, έτσι θά σήμασε τ' άπαιμένο άρρωτισμό τών Λαμπρίων !...

Άρπυσε νά τραβά τή γκριζά της μαλλιά και νά σπυροδυνατείται...

Δέν την ήθελε πιά τή ζωή της, μιά πού τά παιδιά της δέν την λογιάζαν, αφού ατή ή Ρόζα της έτοιμάζον νά φύγει άπ' τ' όσπι τ' άπ' κλέφτα, γιά νά πάει στο χωμό, στη ντροπή, στην αθλιότητα !...

Τό ξεσπάσμα αυτό της λυτώς της μητέρας της έκαμψε τή Ρόζα νά πονέσει, τής σπάρωσε την καρδιά. Γονάτισε κοντά της κ' άρπυσε νά της φιλή τά χέρια :

- Μητέρα μου, μητερούλα μου, συγχώρησε με, δέν ήθελα νά σέ λυπήσω, δέν έπαφνα νά σ' άγαπού... Μά δέν μπορούσα νά ζ'ό πιά μακριά τ'ό, μητέρα... Δέν μπορούσα, πιστέ με... Τ'ό σπίτι κάθεται στην ψυχή μου, δέν θά μπορούσα πιά νά κιντώσ'ό κατάματα τ'όν πατέρα, όλα με διοχνην, αιδώνονια τ'όν έαυτό μου σάν ζ'όνο 'έδω μέσα, μητέρα... "Όταν τ'ό πρού, κοντά τ'ό γλεκοζάρισμα, είδα κ' αυτό τ'ό ναγαρίνι μόν ψόφιο μέσα στο κλουβί του, κατάλαβα π'ός όλα είχαν τελειώσει, π'ός ήταν κ' αστό ένα μήνυμα γιά μένα, π'ός έφρεπε νά φύγω, π'ός ή θέσις μου ήνε πιά κοντά σ' έκεινον. Πέρασα μπ'ός στην πόρτα σου και ράγισε ή καρδιά μου π'ός σ' άφωνα, χωρίς νά μπορώ νά σέ φιλήσω, νά ζητήσω την ευχή σου, μητέρα, άγαπημένη μόν μητερούλα..."

Γονατισμένη έτσι μπροστά στη μητέρα της ή Ρόζα, άφινε τ'όν πόνο της νά ξεχ'όνη σέ λόγια πονεμένα, σέ λόγια άδύσταχτης απελπίσις, όταν έξαφνα άκούστησε στο διάδρομο τ'ό σπυροδύμιο τ'όν παντοφλ'όν της μαγειρίτσας. Η Λαμπρίαινα κιντώσε προς την πόρτα άνοιχτή.

Ήταν πράγματι ή γορή μαγειρίτσας μ'ονοτημένη, τρομαγμένη, με τ' άσπρα της

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

μαλλιά γριμένα γύρο στο πρόσωπό της. Είχε τρέξει κάτω, άφινοντας μ'ονοτη τ'ό κρεβάτι της και τ'ώρα στέκοταν μπ'ός στην πόρτα και χειρονομούσα, νά μιλήσει.

Έπαιζαν φοβισμένα, κοινούσε τά χέρια της σάν τρελλή... Μιά ή χειρονομίες της αυτές ήσαν άσχητά έμφραστικές κ' ή Λαμπρίαινα κατάλαβε άμέσως τί έφρεξε.

- Ό πατέρας σου ! είπε στη Ρόζα και τινάχτηκε έπάνω. Έφρεξε κοντά στη μαγειρίτσα, φρέσε τις παντοφλές της, την έστρωσε κοντά στη Ρόζα, έβλεψε την πόρτα της κούζινας κ' έφρεξε ν' άνοιξη έπάνω.

Η Ρόζα είχε άπομείνει γονατιστή στη θέση της, χωρίς νά καταλαβαιν'ό τ'ό έφρεξε...

Αισθάνονταν π'ός πλησίαζε κάποιος νέος κίνδυνος, κάτω κινούργια σιμφορά, μά δέν μπορούσε νά κατάλαβη τί έφρεξε άκριβώς, έτσι όπως ήταν θολή ή σκέψη της και ζαλισμένος ό νοός της.

Έξαφνα άκουσε φωνές έπάνω, στην κορυφή της σκάλας. Άκουσε την άρρωτην φωνή τ'ού πατέρα της, την άδουατή, τρομαγμένη φωνή της μητέρας της, π'ός φριάνονταν σάν νά διακυλογιότανε, σάν νά παρακαλούσε...

ΖΩΝΤΑΝΗ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ !...

Τί είχε συμβή ;... Γιατί φώναζε έτσι ό Λαμπρίης πρού-πρού, μ'όλις ζήτησε; Γιατί τ'όν παρακαλούσε, κλαμίνε και φοβισμένη ή γυναίκα του ;

Ό πατέρας της Ρόζας ήταν συνθηθισμένος άπ' τ'ό νεύμα τ'όν νά ξεγιάνη πρού, π'όν άκόμα βγή ό ήλιος, χερμόνα κολοκιάρι... Τ'ό ίδιο ζήτησε και σήμαρα, κ' ένα ντίονταν στο δωμάτιό του, άκούσε τ'ό θόρυβο και τά κλάματα της γυναίκας τ'όν στην κούζινα.

Τ'ό παράθυρο της κρεβατοκάμαρας τ'όν ήταν άκριβώς έπάνω άπ' τ'ό παράθυρο της κούζινας, στο τρίτο πάτωμα. Δέν είχε παρή νά σπυρη έξω τ'ό κορμί τ'όν γιά ν' άκούση τί συνέβαινε κάτω ατή την ώρα κ' έτσι τ' άκουσε όλα.

Η άποκάλυψη π'ός ή Ρόζα έτοιμάζονταν νά φύγει χωριά άπ' τ'ό σπίτι, τ'ούφθε σάν περιά κ' ατ'ό έφρεξε, έφρεξε τ'ό παρ'όθυρο !...

Ήταν άλήθεια λοιπόν, άκουσαν καλά τ' αϊνιά τ'όν ή άνειρηγότανε ;

Δέν είχε λοιπόν μετανοήσει ή Ρόζα ; Δέν είχε άπορασίσει νά ξελεοθή, με τή μετάνοια και τή αντηρθή γιά την κακοκεφαλιά της ;

Έτοιμάζονταν νά προσθέσει μιά π'ό μεγάλη ντροπή στο σπίτι τ'όν ! Τ'ούφθε νά σφύλαξη, νά πηδήσει κάτω άπ' έκει ψηλά, νά μη ή στην κούζινα και νά την πνίξει, με τά ίδια τ'όν τά χέρια !...

Άλγυωσε τά χέρια τ'όν γιά νά μόν άσχη ή ν' άφρονίσει. Μπ'ός μέσα κ' άρπυσε νά ντίναται γρήγορα-γρήγορα. Φορούσε τά ούζα τ'όν άπ'ός έφτασε, μη προσέχοντας σέ τίποτα, φρέσε τ'ό κούλαρο τ'όν χωρίς λαμπαδητή, ήταν φρενιασμένος...

Μίλοισε μόνος τ'όν περπατώντας έπάνω-κάτω, βλαστημούσε, φριζέτε άπειλές και φρέσεξ έφρεφταν άνάμεσα άπ' τά σφιγμένα τ'όν δόντια...

Την ώρα ατή κατέβαινε άπ' τή σοφίτα ή μαγειρίτσα. Περνώνας άπ' τ'ό διάδρομο έφρεξε μιά ματιά στην κάμαρη της Ρόζας και την είδε άδεια κ' έρημη. Έφρεξε τότε στην κάμαρη της Λαμπρίαινας. Μά κ' έκει δέν βρισκόταν κανείς. Ύπομάρθηκε και πλησίωσε σιγαπατώντας στην κάμαρη τ'ού Λαμπρίου. Τ'όν άκουσε νά σούστασ'ό έπάνω-κάτω, νά βλαστημάει και νά φοβερίζε και ύπομάρθηκε π'ός κάτω τ'ό έκτακτο συνέβαινε. Άπ' τά μούλωρα και τις βλαστήμιες τ'ού Λαμπρίου κατάλαβε σ'ό λίγο τί έφρεξε κ' άνατάχτηκε.

Δέν έφρεπε νά χάνη καιρό. Έφρεξε κάτω και είδολοησε την κούρα της, τρέμοντας άπ' τ'ό φόβο της...

Η Λαμπρίαινα β'όηκε τ'όν άνδρα της στην κορυφή της σκάλας, τή στιγμή π'ού κατέβαινε... Τά μάτια τ'όν πετούσαν φωτιές, τ'ό πρόσωπό τ'όν ήταν άλλαγμένο άπ' την άσχη. Στην άσχη θέλησε νά σπρώξει τή γυναίκα τ'όν και νά περάσει. Μά σάν την είδε τόσο ζωνική, όμοια με λείψανο, κοινοτάχθηκε.

- Ποι' είναι ; της φώναξε. (Ακολουθεί).

"Όταν είδα τ'ό ναγαρίνι μόν ψόφιο μέσα στο κλουβί του, κατάλαβα..."

